

Пауль — найкращий поліціант у світі, а за сумісництвом — мій господар (хоча мені більше до вподоби слово «напарник»). Назрін також поліціантка, але з кримінального відділу. Їм дуже добре разом.

Між нами кажучи, сьогодні Пауль із Назрін могли б нарешті

обнюхати одне одного поза службою. Та дуля з маком! Пауль ладен дивитися на все довкола, тільки не на Назрін. А в неї сьогодні просто неперевершений вигляд. Хоча в Назрін, звісно, нема таких великих гострих вушок, як у Лулу, мого таємного кохання зі школи поліцейних собак.

Ех! Невже в Пауля та Назрін нічого не вийде? Гадаю, треба допомогти. Але ж як? Опа, здається, у мене є ідея!

ХВИТЬ — і я перекидаю хвостом чашку Назрін. Паулю, час діяти! Бери серветку й витирай їй сукню! А тоді поцілуєтесь. Я бачив таке у фільмі. Не знаю, навіщо всі ті складнощі, але у двоногих постійно так.

— Перцю! Що це за вибрики? — гнівається Пауль.

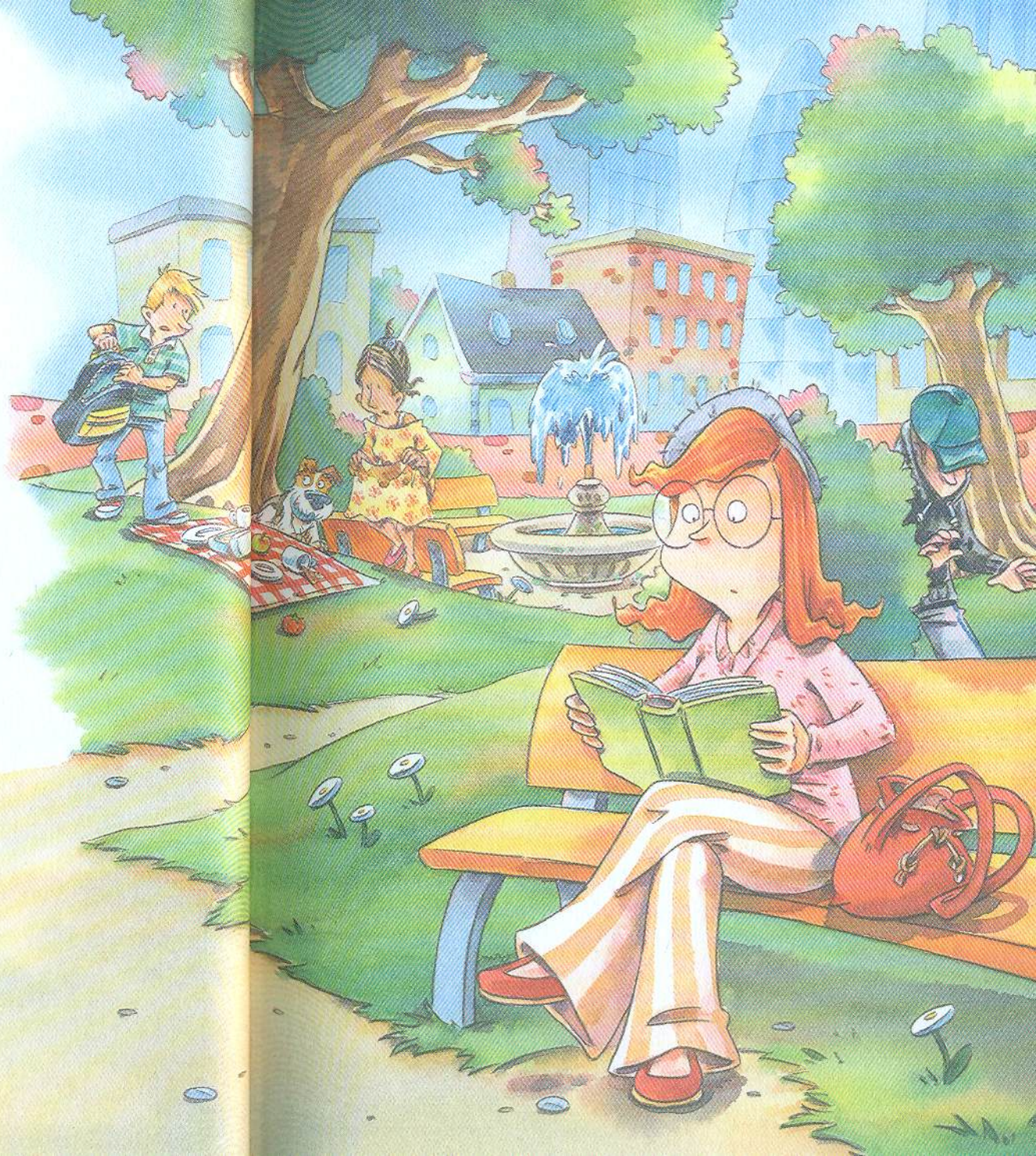
Назрін схопилася на ноги й обтрушує сукню, поки Пауль гарячкувато шукає в рюкзаку серветки.

— З такою поведінкою наступного разу залишишся вдома, друже! — свариться мій напарник.

ОЙ! Підібгую хвоста. **НЕСПРАВЕДЛИВО!** Я ж просто хотів допомогти!

Раптом завмираю мов укопаний. А що це там відбувається? На лавочці неподалік від нас сидить молода жінка. Здається, вона з головою занурилася в читання. Тож не помічає, що з-за спини до неї підкрадаються. Примружуюся. Можливо, то її друг надумав пожартувати, весело гукнувши: «Ку-ку»?

(Гумор двоногих подеколи дуже дивний...)
Але ж ні! Той чолов'яга простягає руку, обережненько тягне до себе сумочку жінки й так само тихо задкує.

Пані нічого не помітила!

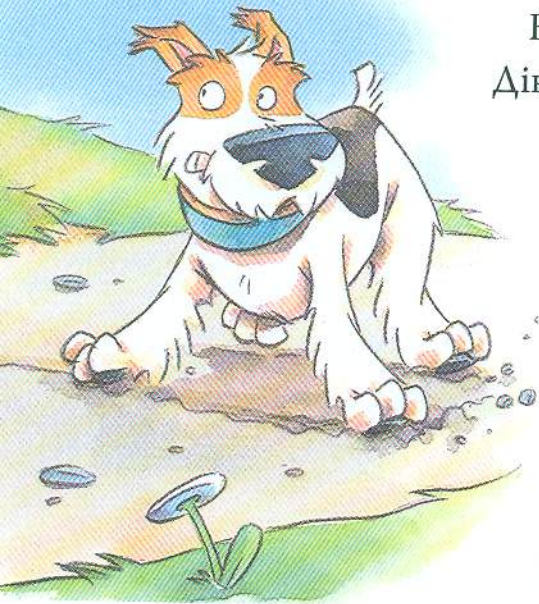
ВИ ЖАРТУЄТЕ?! Крадіжка! Просто у нас на очах! Точніше, у мене. Назрін і Пауль досі зайняті мокрою сукнею.

Але ж як усім пощастило, що у вас є я, Інспектор Лап! Увага: до справи береться експерт!

Зриваюся з місця, спритно перелітаю над розстеленим покривалом із наїдками й женуся за злодієм. Точніше, хочу гнатися, щоб спіймати того зухвальця на гарячому. Та чую різкий свист Пауля. А це означає лише одне: **СТОЯТИ! НЕГАЙНО!**

Вкопую лапи в землю.
Дію автоматично. Мене
тренували слуха-
тися того свисту
за будь-яких ситу-
ацій. Пауль мусить
твердо знати, що
може розрахову-
вати на мій послух
у разі небезпеки.
Бо ми — команда.

— Щоб тобі добро
було, Перцю! — горланить Пауль. — Що
з тобою сьогодні таке? Відколи це ти наду-
має ганятися за котами?

Скрегочу зубами. Які, до дідька, коти?!
Невже Пауль забув причепити очі? Точно!
На голові очі є, а на спині немає! Пауль і На-
зрін просто не побачили крадіжки!

Натомість жінка на лавці нарешті помі-
тила зникнення сумочки.

Вона вже на ногах, озирається навсібіч. На-
віть під лавку заглядає. Опісля як закричить:

— Допоможіть! Мою сумочку вкрали!
— Що? — обмінюються здивованими по-
глядами Пауль і Назрін.
— Не може бути! — цідить кризь зуби
Назрін.

